

— Ти вже бачила? — запитала Саманта.
Я схилилася над комп'ютером, щоб редактор не чув особистого дзвінка.

— Бачила що?

— Та ні, нічого. Забудь. Поговоримо, коли ти повернешся додому.

— Бачила що? — запитала я ще раз.

— Нічого, — повторила Саманта.

— Саманто, ти ніколи не телефонувала мені серед дня через якісь дрібниці. Ну ж бо. Зізнавайся.

Саманта зітхнула.

— Добре, але пам'ятай: посланець не винен.

Тепер уже стривожилась я.

— «Моксі». Свіжий випуск. Кенні, купи його негайно.

— Навіщо? Що сталося? Хтось підловив мене в при-
низливій позі?

— Вийди у вестибюль і купи. Я буду на лінії.

Це було щось важливе. Саманта не лише була моєю найкращою подругою, а й партнером у «Люїс, Доммель і Фенік». Саманта залишала людей на лінії або доручала помічниці сказати, що в неї зустріч. Саманта ніколи не чекала сама. «Це ознака слабкості», — говорила вона мені. Я відчула, як морозець тривоги пробігає вниз по спині.

Я сіла у ліфт до вестибюля «Філадельфії Екземінер», махнула охоронцеві й пішла до невеликого кіоску, де знайшла на стелажі «Моксі», поряд з його близнюками «Космо», «Гламур» і «Мадемуазель». Проминути його було важко — через супермодель у блискітках і кілька гучних заголовків: «Не зупиняйся! Численні оргазми — легко!» і «Суперсідниці!

Чотири вправи, що підтягнуть ваш зад!» Недовго думавши, я взяла маленький пакунок шоколадних «M&M's», заплатила касирці, що голосно ремигала жуйкою, і повернулася нагору.

Саманта ще чекала на лінії.

— Сторінка 132, — сказала вона.

Я сіла, кинула кілька «M&M's» до рота і, розкривши сторінку 132, побачила там «Вправного у ліжку», постійну рубрику «Моксі», у якій автор чоловічої статі допомагав пересічній читачці зрозуміти, чого чекає від неї хлопець... або не чекає, що також цілком можливо. Спочатку мої очі ніяк не могли позбирати докупи літери. Але врешті-решт вони поставали на свої місця. «Любов до великої жінки», — писав заголовок. «Брюс Грубман». Брюс Грубман був моїм хлопцем трохи більше як три роки, поки ми не вирішили зробити перерву три місяці тому. І «великою жінкою», як належало припустити, була саме я.

Знаєте, як у страшних книгах героїня скаже: «У мене стало серце»? Так от, у мене теж. Справді. А після того воно закалатало знову — у зап'ястках, у горлі, на кінчиках пальців. Волосся на потилиці стало дибки. Руки похололи мов лід. Добре чула, як кров гупає у вухах, поки я читала перший рядок статті: «Я ніколи не забуду того дня, коли довідався, що моя дівчина важить більше від мене».

Голос Саманти звучав так, ніби долинав звідкись дуже, дуже далеко:

— Кенні? Кенні, ти ще там?

— Я його вб'ю, — здушеним голосом сказала я.

— Глибоко дихай, — порадила Саманта. — Вдих — через ніс, видих — через рот.

Бетсі, мій редактор, кинула зачудований погляд через перегородку, яка відокремлювала наші столи.

— З тобою все гаразд? — прочитала я на її губах. Я міцно заплющила очі. Мої навушники чомусь опинилися на килимі.

— Дихай! — почула я слова Саманти, які тихо відлунювали від підлоги. Я сопла і задихалася. Я відчувала шоколад і шматочки глазури на зубах. Я помітила цитату, написану грубим рожевим шрифтом, що кричала посередині сторінки: «Любити велику жінку, — написав Брюс, — це неабияка відвага в сучасному світі».

— Я не вірю! Не вірю, що він це зробив! Я його вб'ю!

Бетсі вже обійшла навколо до мого столу і пробувала зазирнути через моє плече в журнал, що лежав на моїх колінах, тимчасом як Габбі, моя зла співробітниця, скося зиркала в наш бік, шукаючи своїми карими очима-намистинами ознак якогось лиха, і я вже бачила, як нависли над клавіатурою її пухкі пальці, готові вмить переслати недобру звістку подругам. Я з виляском закрила журнал. Зрештою спромігшись глибоко вдихнути, я відмахнулася від Бетсі, і та рушила назад на своє місце.

Саманта чекала.

— Ти не знала?

— Не знала чого? Що це така велика відвага — зустрічатися зі мною? — я спробувала сардонічно пирхнути. — *Був би він у моїй шкурі.*

— То ти не знала, що він знайшов роботу в «Моксі».

Я розгорнула обкладинку з переліком дописувачів — короткими біографічними довідками з нібито художніми чорно-білими фотопортретами. І серед них був Брюс — його довге, по плечі волосся майже напевно розвівалося під штучним вітром. «Він мав вигляд, — подумала я недоброзичливо, — чисто як Янні». «Оглядач Брюс Губерман долучається до авторського колективу "Моксі" з колонкою "Вправний у ліжку"! Позаштатний автор з Нью-Джерсі, Губерман тепер працює над першим романом».

— Першим романом? — сказала я. І, мабуть, скрикнула. Голови пооберталися. Бетсі за перегородкою знову стривожилася, а Габбі почала друкувати. — Яка брехлива падлюка!

— Я не знала, що він пише роман, — сказала Саманта, якій, без сумніву, страх як кортіло поговорити про щось інше.

— Та він ледве може написати вдячну записку, — відрубала я, повернувшись назад на сторінку 132.

— «Я ніколи не вважав себе за шанувальника пухкеньких, — прочитала я. — Та коли я зустрівся з К., мене принадили її дотепність, її сміх, її іскристі очі. А щодо тіла, вирішив я, то з ним зможу якось навчитися жити».

— Я ВВ'Ю ЙОГО!

— То вже убий і помовчи, — буркнула Габбі, насунувши на носа свої грубезні окуляри.

Бетсі знову зірвалася на ноги. Руки мої трусилися, і «M&M's» раптом розлетілися по підлозі, хрускаючи під роликками мого стільця.

— Я мушу йти, — сказала Саманта і поклала слухавку.

— Зі мною все гаразд, — заспокоїла я Бетсі. Вона стримовано подивилася на мене, а тоді пішла.

Мені знадобилося три спроби, щоб правильно набрати Брюсів номер, а коли його голосова пошта ласкаво повідомила мене, що він не може відповісти на дзвінок, я не витерпіла, поклала слухавку і знову зателефонувала Саманті.

— Вправний у ліжку? Чорта з два, — сказала я. — Я зателефоную його редакторів. Це брехлива реклама. Хіба вони перевіряли його рекомендації? Мені ніхто не дзвонив.

— Це просто гнівні розмови, — завважила Саманта.

Вона стала великим філософом, відколи почала зустрічатися зі своїм інструктором-йогом.

— Шанувальник пухкеньких... — промовила я, відчуваючи, як сльози лоскочуть мої повіки. — Як він міг зі мною таке вчинити?

— Ти прочитала все?

— Тільки трішки спочатку.

— Краще не читай далі.

— Буде ще гірше?

Саманта зітхнула.

— Ти справді хочеш знати?

— Ні. Так. Ні. — Я чекала. Саманта чекала. — Так. Кажі. Саманта зітхнула ще раз.

— Він каже, що... ти нагадуєш йому Левінскі.

— Це тілом чи мінетами? — я спробувала засміятись, однак з мого горла вирвалося лише глухе ридання.

— І далі він говорить про твою... дай-но я подивлюся. Твою «амплітуду».

— О Боже!

— Він сказав, що ти була м'ясистою, — люб'язно розповідала Саманта. — І пишною. Це ж не погане слово, чи не так?

— Боже, за весь час, поки ми були разом, він не промовив ані слова...

— Ти його покинула. Він злий на тебе, — сказала Саманта.

— Я його не покидала! — закричала я. — Це була лише перерва! І він згодився, що то добра ідея!

— А що, з твого погляду, він міг удіяти? — спитала Саманта. — Ти кажеш: «Напевне, нам треба одне від одного відпочити», і він або погоджується з тобою і йде геть, чіпляючись за ту решту гідності, яка в нього лишилася, або просить тебе його не кидати і після того має жалюгідний вигляд. Він обрав гідність.

Я пробігла руками по волоссі, яке ледве сягало плечей, і спробувала оцінити наслідки. Хто ще це бачив? Хто ще знав, що К. була я? Чи показав він усім своїм друзям? Чи бачила це сестра? І, крий Боже, мати?

— Я мушу йти, — повторила Саманта. Я поклала навушники і звелася на ноги, оглядаючи редакцію новин «Філадельфії Екземінер» — десятки людей, здебільшого білих і середнього віку, які клацали щось на своїх комп'ютерах або сиділи довкруг телевізорів, дивлячись CNN.

— Чи знає хтось, як важко придбати зброю в цьому штаті? — звернулася я до всієї кімнати.

— Ми саме працюємо над циклом статей, — сказав Ларрі, завідділу міських новин — дрібний, бородатий чоловічок зі зняковілим обличчям, який усе брав за щирю монети. — Але, напевно, закони не надто суворі.

— Треба чекати два тижні, — обізвався хтось зі спортивних журналістів.

— Але тільки тоді, коли не маєш двадцяти п'яти, — додав помічник редактора відділу статей.

— Це про оренду авто, — глумливо виправив спортсмен.

— Ми повідомимо тебе, Кенні, — озвався Ларрі. — Ти поспішаєш?

— Та ніби. — Я сіла, а тоді підвелася знову. — У Пенсільванії смертна кара, чи не так?

— Ми якраз працюємо над циклом статей, — почав Ларрі серйозно.

— О, забудьте, — сказала я, знову сіла і ще раз набрала Саманту. — Знаєш що? Я не буду його вбивати. Смерть — надто легка кара для нього.

— Як собі бажаєш, — не стала сперечатися подруга.

— Підеш зі мною ввечері? Ми влаштуємо йому засідку на стоянці.

— І що ми зробимо?

— Я придумую, поки ми дійдемо туди, — відповіла я.

Я зустріла Брюса Губермана на вечірці, як здавалося мені, у сцені з чийогось життя. Я ніколи ще не зустрічала хлопця в гостях, який захопився мною настільки, що відразу запросив на побачення. Моя типова тактика була інша: я підкоряла їх за допомогою дотепності, шарму і, найчастіше, домашнього обіду з кошерною куркою під часником і розмарином у головній ролі. Брюсу не знадобилася курка. З Брюсом було легко.

Я примостилася в самому кутку вітальні, з якого добре проглядалася кімната, неподалік гарячого артишокового

соусу. Я пробувала якнайкраще зімітувати супутницю життя своєї матері, Таню, удаючи, що їм ногу камчатського королівського краба з перев'язаною рукою. Тому вперше, коли я побачила Брюса, одна з моїх рук була притиснута до грудей, як у медичній пов'язці, рот — широко відкритий, а шия — вивернута під особливо гротескним кутом, тому що я намагалася висмоктати уявне м'ясо з уявної ноги. Я саме доходила до того моменту, де мала випадково встромирати крабову ногу у праву ніздрю, обливши гарячим артишоковим соусом щоку, коли зайшов Брюс. Він був високий і засмаглий, із цаповою борідкою, темно-русим хвостиком і лагідними карими очима.

— Гм, вибач, — сказав він, — з тобою все гаразд?

Я підняла на нього брови.

— Еге.

— Просто ти мала вигляд трохи... — Його голос, приемний, хіба що трохи завищений, раптом стих.

— Дивний?

— Одного разу я бачив, як у когось стався інсульт, — сказав він мені. — Це починалося саме так.

На той час моя подруга Бріанна вже встигла оговтатися. Витираючи вологі очі, вона схопила його за руку.

— Брюсе, це Кенні, — мовила вона. — Насправді, це звичайна пародія.

— О, — сказав Брюс, який стояв, явно почуваячись дурнем.

— Не турбуйся, — заспокоїла я. — Це добре, що ти мене спинив. Я поводитися негарно.

— О, — знову сказав Брюс.

Я говорила далі.

— Я намагаюся бути добрішою. Це моя новорічна обітниця.

— Але вже лютий, — зауважив він.

— Я починаю повільно.

— Добре, — озвався він, — що ти хоч стараєшся.

Він усміхнувся до мене й пішов собі геть.